

BUCURĂ-TE, VIAȚA-I DAR MINUNAT!

Azi m-am privit în oglindă și-am văzut două stele
Ce-mi zâmbeau fericite, când mă uitam la ele.
Făclierii ce mă priveau erau ochii mei ce mi i-ai dat
Să-i am călăuze pe căile de viață pe care-am umblat.

Ai pus, Doamne, două stelute-n copacul trupului meu,
Pe vârful cu frunze verzi și ramuri tinere și sănătoase,
Ca-n viață să nu mă lovesc de ce mi-ar putea face rău,
Ci, fericit, eu să trăiesc în corola operelor Tale frumoase.

Închid, pentru o clipă, obloanele ochilor mei și mă-nchin,
Ție: Părinte, fericit c-ai fost acești frumoși ani cu mine!
Și-ajuns la hotarul acesta de zile, privesc Cerul senin,
Deschizând obloanele stelelor mele, ca să vezi, Tu în ele!

În clipele acestea de eliberare din lumea de tină,
Mă simt fericit că m-ai proiectat ca o floare-n pomul vieții,
Lăsând suflet-mi să se-oglindească-n talazul de-azur din Lumină,
Și la această zi de Aniversare, îmi cântă inima privind zorii eternității!

Chicago, 2/6/2004

Prof. Dumitru Buhai

Cred că am fost creat din materialul pământului, ca elemente fizice și chimice, dar mi s-a insuflat ideea, spiritul: viața ce m-a legat de familia eternă: de Tatăl Atotputernicul și Atotștiutorul, Atotvăzătorul și Stăpânul Universului, de Dumnezeu... Sunt și eu fiu de Dumnezeu, și am ca Frate pe Cel mai luminat, pe cea mai desăvârșită Creație a Tatălui. Sunt frate cu Mântuitorul lumii! Ce fericire!...

El a trăit pe pământ o vreme. Și eu trăiesc – aici – anii predestinați. El trăiește și eu sunt viu, căci a pus în mine – prin credința mea în El – Duhul cel Sfânt, de viață dătător și pururea în ființa mea, călăuzindu-mi pașii, viața, idealurile, speranțele, vindecându-mi sufletul și trupul. Și acum: în acest moment, simt refacerea celulelor, dispariția microbilor, aerisirea interiorului meu, care mă întinerește,

dându-mi aripi ca de vultur, ca să mai trăiesc și să fiu fericit și pe acest pământ, ca elev sârguincios în școala Tatălui meu...

Partea fizică a ființei mele – celular reînnoită – redevine la forma ei perfectă, iar spiritul meu – reînviat – fericit și în permanentă legătură cu Divinitatea. Duhul Sfânt a pus stăpânire pe mine și îmi dă bucuria trăirii din plin în Lumină, ca să fiu pregătit permanent, ca un cosmonaut al Cerului, pentru zborul final: în Lumea Misterului...

Chiar acum, trăiesc bucuria Cerului și fericirea Misterului, cântând bucuria izvorului de viață veșnică ce o simt că a intrat în mine, trăind clipa de tină în legătura de veci în Lumină. Și sunt fericit!...

Aș dori să fii fericit și tu: cititorule, de aceea scriu, cu gândul la tine, ca să ai bucuria că ești viu: că trăești, și să mulțumești lui Dumnezeu pentru acest cadou neprețuit și minunat: viața ta, care – cu adevărat – este aurul sfânt și curat ce ți s-a dat , când – ca o coroană a creațiunii – ai fost proiectat ...

MULȚUMEȘTE CĂ TRĂIEȘTI!...

Afară-i de-acum răcoare,
Dar pe cer mai este soare.
În jur: peste tot este frumos,
De privești atent de sus în jos!...

Viața noastră-i trecătoare;
De e scurtă sau e mare,
De-i căldură sau de-i ger,
În călătoria noastră spre Cer...

Să fii în viață-i minunat,
Când simți sângele mirat,
Cum se plimbă el prin tine,
Prin vii artere și prin vine!...

Bucură-te când e soare;
Și când frigul este mare,
Când e zi de lucru greu
Sau te-nchini lui Dumnezeu!

De-i albastru, ca și marea, cerul
Și păduri încă-nverzite, când e gerul,
Sau de-i cald și soare, totul fiind bine,

Când florile din jur privesc la tine...
Bucură-te, frate, că trăiești!
Viața ta e dar de aur curat,
Primit la naștere de la-mpărat,
Ca să fii fericit și Lui să-I mulțumești!

De ești tânăr sau bătrân,
De ești evreu sau ești român,
Nu-ți pese că-mbătrânești,
Viață ai, lui Dumnezeu să-I mulțumești!

*

De curând, am citit jurnalul unui scriitor, ținut în închisoarea monstruoasă de la Gherla, unde își ispășea o condamnare de mulți ani, pentru convingerile lui politice. Am rămas profund impresionat, când am ajuns la pagina, în care Nicolae Steihardt – autorul jurnalului – își descria viața în pușcărie, în momentele cele mai fericite din viața lui, când el: evreul, cu o credință iudaică, s-a întâlnit cu Mântuitorul Isus, care i-a dăruit fericirea și bucuria unei vieți noi, chiar după gratii, de când a experimentat „nașterea din nou” ce i-a cuprins inima și sufletul, dându-i aripile credinței cu care să zboare dincolo de zidurile reci și murdare de cruntă închisoare, devenind creștin, adică un om nou, cu o încredere conștientă în Dumnezeu.

Mi-am zis, după ce am terminat de citit: Omul acesta cu Izvorul de viață s-a întâlnit și a putut, de atunci, să fie fericit, înțelegând că traiul său este un dar minunat de la Dumnezeu: un bulgăre de aur curat!... Din sufletul lui, atins de Duhul lui Dumnezeu, au ieșit cuvintele scrise de condeii săi, pe care le redau, cu bucurie, ca să-ți lumineze calea, cititorule, și ție:

„Gherla, mai 1963, după ce stătusem o noapte pe o bancă, într-o celulă arhiplină... adorm frânt. Și atunci, în noaptea aceea chiar, sunt dăruit cu un vis miraculos, o vedenie. Nu-L văd pe Domnul Cristos întrupat, ci numai o lumină uriașă – albă și strălucitoare - și mă simt nespus de fericit. Lumina mă înconjoară din toate părțile, e o fericire totală și înlătură totul; sunt scaldat în lumina orbitoare, plutesc în lumină, sunt în lumină și exult. Știu că va dura veșnic, e un perpetuum mobile. „Eu sunt” îmi vorbește lumina, dar nu prin cuvinte, ci prin transmiterea gândului. Eu sunt și înțeleg prin intelect și pe calea simțirii înțeleg că e Domnul și că sunt înlăuntrul luminii Taborului, că nu numai o văd, ci și o viețuiesc, în mijlocul ei.

Mai presus de orice, sunt fericit, fericit, fericit!... Sunt și pricep că sunt și mi-o spun... Creștinul e liber, așadar e fericit!...”

Citind despre această mărturisire, am meditat mai adânc la viața omului pe pământ. Mi-am pus întrebarea: Ce este viața? De ce majoritate ființelor umane

trăiesc pe pământ anii destinați în nefericire și nebucurie? Nu este păcat să trecă peste noi – și cu noi – zilele, lunile, anii ce-i avem de trăit pe pământ, fără să știm și să prețuim viața, ca un cadou de la Dumnezeu, de care – și în care să ne bucurăm, și să ne pregătim de zborul cel mare, când vom gusta, prin credință, bucuria de biruință, căci mergem Acasă: la Tata ?...

După ce am meditat, m-am rugat și am aflat – prin gândul cel bun ce mi-a învăluit mintea – că Dumnezeu ne-a dat viața, ca s-o trăim în fericirea cerească și, cât timp suntem în haina de lut pământească, am strigat sufletului meu și te îndemn și pe tine să faci ce fac eu – în viețuirea mea de acum: **Bucură-te, viața-i aur curat, un dar minunat!** Mulțumește lui Dumnezeu că trăiești! **Îi mulțumesc și eu din tot sufletul meu!**

Cuvântul „viață” redă un complex de sensuri. Când rostim acest cuvânt, ne gândim la sinteza proceselor biologice, fizice, chimice, mecanice, care caracterizează organismul: faptul de „a fi” sau starea a ceea ce este viu. Când rostim cuvântul „viață”, înțelegem energie, vioiciune, vigurozitate, veselie, bucurie, fericire, sociabilitate, sănătate, viețuire, dar și „ansamblul fenomenelor biologice (creștere, metabolism, etc.), pe care le prezintă organismele animale sau vegetale de la naștere până la moarte.”

Viața este o liniuță de unire între leagăn și mormânt, între nașterea cuiva și moartea sa, cu tot șirul de evenimente întâmplare în acest timp – de aproximativ 25.550 de zile!... – când poți avea parte de bucurii sau să fii învăluit în tristeți ce-ți întunecă cerul fericirilor, fără să știi că ai putea fi schimbat, ca și scriitorul pe care l-am citat mai sus, într-un „om nou”, printr-o renaștere spirituală reală, prin credința în Mântuitorul și Salvatorul sufletului omenesc, ce crede în El și-și reclădește idealurile și viața după modelul cristic, intrând în școala reală de transformare într-o ființă plină de bucuria, dată prin scopul nou de viețuire, ca printr-o nouă trăire să simți fericirea și în sufletul tău.

Viața este continuată prin generații și este întreruptă prin moarte, adică prin oprirea tuturor funcțiilor vitale ale organismului.

Cred că oricine gândește bine recunoaște – fără umbră de îndoială – că cel mai valoros dar ce l-a dat Dumnezeu omului este viața. „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu”(Gen.2/7). “Sufletul viu” trebuia și trebuie să trăiască în bucurie și sănătate, în corpul constituit din alimentele pe care le folosim, după legile lui Dumnezeu. Viața naturală, proiectată de Dumnezeu, presupune optimism, bucurie, fericire și credință conștientă.

„Viața antinaturală” este invadată de tristețe, pesimism, neîncredere, depresie, cauzată – adeseori – de greșita alimentație, care produce dezordine în celulele nervoase, din care cauză apar și boli de tot felul: micșorarea

capacității intelectuale, îmbătrânirea preamtură, depresia, maladii legate de reaua funcționare a sistemului nervos sau a celui digestive etc.

Afirm cu certitudine că doar printr-o hrană adecvată, naturală și prescrisă de Creatorul nostru, putem avea o sănătate fizică, mentală și spirituală normală, căci altfel ne clădim propriile nebucurii și nefericiri, în timp ce „ne săpăm propriul mormânt cu dinții”, tot mâncând o hrană nenaturală...

Viața biologică ce o avem – de la leagăn la mormânt – este leagănul bucuriei sau cel al nefericirii omului pe pământ. Certitudinea fericirii și schimbarea totală a firii omului o dă credința că Dumnezeu a preconizat viața veșnică pentru sufletul nostru ce-l purtăm în „corturile noastre de lut”.

Sensul principal al Scripturii – Scrisoarea lui Dumnezeu pentru noi – este viața veșnică, care ne este dată tot ca un dar – prin Har – ca să avem farul credinței mereu luminat, ca o candelă cu lumina nestinsă, ce ne umple viața de speranța și fericirea ce ne așteaptă după ce ni s-a înscris, în biografie, acea liniuță de unire cu Misterul ce va să vie: viața de veci, în veșnicie!...

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”(Ioan 3/16). „Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viață veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5/24). „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără paltă al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Cristos: Domnul nostru”(Romani 6/23). „Cine are pe Fiul are viața, cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. V-am scris aceste lucruri, ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viață veșnică”(1 In. 5/12- 13).

Viața este un principiu vital, sau o suflare, pe care a dat-o Dumnezeu omului, făcându-l „un suflet viu”, nu pentru a ajunge într-un sicriu, ci pentru bucurie, pe această glie și în veșnicie... Pentru ca această viață veșnică să înceapă și să rămână în fericire și-n bucurie aici pe pământ și după liniuța de unire-nscrisă pe un mormânt, este nevoie de o trăire spirituală, într-o formă regală de nouă ființă, iluminată de credința conștientă în Dumnezeu de dragul vieții fără sfârșit, ce avem de primit, tot ca un cadou, în chip de „om născut din nou” și mântuit...

„Binecuvântat să fie Dumnezeu: Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a <<născut din nou>> prin Învierea lui Isus Cristos din morți, la o nădejde vie și la o moștenire nestrăicătoare și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi. În ea, voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care

totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Cristos, pe care voi Îl iubiți fără să-L vedeți și **vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită**, pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre”(1 Petru 1/3-10). „Deci ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima, fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi: prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac“(1 Petru 1/22-23).

Viața este comuniunea credinciosului – în această viață – în părtășie cu Dumnezeu, în Cristos, și – eu cred – nu este întreruptă de moartea fizică. Existența pământească își va găsi perfecțiunea în momentul binecuvântatei părtășii veșnice cu Dumnezeu, într-o îmbrăcăminte din țesături de lumini a Cerului, când trupul nostru de lut – dat nouă de împrumut pe timpul închiriat de pe pământ – va fi înghițit de viața cerească, iar prin Izvorul Vieții: Dumnezeu, vom vedea lumina veșniciei, în starea de perfectă fericire și nespusă bucurie: pentru veacurile de veșnicie în bucurie!...

Până ajungem în veșnicia de bucurie, să ne încante sufletul tot ce este frumos și bun în natură, tot ce este frumos în gândurile oamenilor, tot ce este bun și frumos în această lume! Să ne inunde pe toți bucuria și poezia, fiind permanent, prin credință, în legătura cu Dumnezeu, ca viața să ne cânte melodiile date prin auzirea și citirea Cuvântului Său!

Bucură-te, viața este – cu adevărat – aurul cel mai curat: este un dar minunat! Fii fericit, mulțumit și cu bucurii în suflet mereu, căci Dumnezeu are grijă și de sufletul tău! Aș dori ca bucuria mântuirii din sufletul meu să o ai, cititorule, și tu, în sufletul tău și să fii mereu gata să primești în bucurie, răsplata: de la Tata!...

Bucură-te, viața-i un dar de la Dumnezeu minunat!

Viața-i darul nostru minunat ce ni l-a dat Dumnezeu,
Ca să trăim pe pământul acesta ca un experiment;
Și-n școala terestră, să învățăm ceva permanent,
Ca prin credință să trecem și la examenul ei greu.

Este o cale în viață de-a avea permanenta bucurie,
Când gândul și fapta se-mbină-ntr-o sfântă armonie,
Urcând treaptă cu treaptă pe infinita spirală a Cerului,
Având ca ideal de-atins fericirea pe drumul misterului.

ZIUA MEA DE NAȘTERE

*Am o vârstă în care azi mă bucur că sunt
Și-ncerc credința și fericirea-mi s-o cânt!
Inima mea-i ca o floare plătândă în bucurie,
Cum sunt cuvintele duioase-n a mea poezie!*

*Dacă inima mea poate fi ca un cireș în floare
Sau ca un sat românesc în zile de sărbătoare,
Ca un izvor de apă curată, limpede și bună,
Ori ca cerul cu soare, luceafăr, stele și lună,
Pot spune că sunt un om mântuit preafericit!*

*

DIRIGE, DOMINE,

De ce m-am născut, când era frig
Și zăpada albă scârțâia sub picioare,
Iar vântul bătea turbat, lovind aprig,
Că sângele parcă-ngheța de ger mare?

Era mai bine să mă fi născut pe soare,
Cu livada gătită-n albul de sărbătoare,
Iar florile să mă fi umplut de parfum,
Ca să simt c-am venit pe-un timp bun!

Dar, Doamne, așa Tu m-ai predestinat,
Ca să fiu mereu cu soarta mea împăcat...
În școala vieții-n furtună sau pe soare,
Să trăiesc în lumină și-n sfânta răbdare.

Aș vrea să mor când merele sunt coapte
Și grânele-s culese de pe-ntinsele câmpii,
Nu când se nasc mieii blânzi și zglobii;
Și nici când frunza în codru-nverzește...

Dar totu-i computerizat numai de Tine,
Iar eu nu știu sfârșitul meu când vine...
De aceea, cu credință strig spre Cer:
- Dirige, Domine, intrarea mea-n Mister!

*

E-mail: ProfBuhaiD@ aol.com